

MIJMERING

Verzadigd

Raak jij nooit verzadigd, vroeg iemand mij onlangs. Zoveel concerten, zoveel cd's, zoveel uren de meest uiteenlopende combinaties van klank, van harmonisch tot chaotischs, van bijna leeg tot barstensvol, van stokoud tot hedendaags. Nee, was mijn conclusie, nadat ik er eens goed over had nagedacht. Na meer dan dertig jaar professioneel luisteren, drieduizend concerten en kastenvol cd's, ben ik nog steeds niet verzadigd. Het zal me ook niet gebeuren, ik kan moeiteloos en eindeloos consumeren.

Ik stap niet in muziek en er na afloop van een concert of cd weer uit, de muziek stapt in mij. Ze trilt mee met wat er is. Geen nieuwe informatie, geen hersenactiviteit totdat mijn hoofd ervan tolt, slechts resonantie, aanraking van wat sluimerend aanwezig is en, soms letterlijk, met één druk op de knop kan worden geactiveerd.

Vierentwintig uur per dag hoor ik in mijn hoofd muziek. Ik weet altijd wát ik hoor, een kwestie van even bewust luisteren. Het langzame deel uit Beethovens Negende, een liedje van vroeger, een deuntje van niks, poëtisch of profaan, het maakt niet uit, het zit er allemaal in.

Soms is het druk in mijn hoofd, muziek is immers ook associatief en vaak dwingend in haar ritme, maar ik kan me niet voorstellen hoe het zou zijn als ik geen muziek zou horen.

Marjolijn Sengers, 9 augustus 2015